ספר הישר — השער השנים עשר - בסודות העולם הבא.

השער השנים עשר - בסודות העולם הבא.

העולם הבא הוא חוצה מהגלגלים המסובבים עלינו, והעולם הבא הוא רחב בלי קצוות, בלי אופל, רק באורה גדולה אשר לא תדמה לאור העולם הזה, ואין שם מעלה ומטה. והגלגלים האלה הם מחיצה בין העולם הזה והעולם הבא. והעולם הזה דומה למערה במדבר תחת הארץ, וזאת המערה יחשוב השוכן בה כי אין עולם אחר זולתה, מפני שלא ראה מה שיש בחוץ, ואילו יצא משם, היה רואה ארצות רחבות והשמים והים הגדול והמאורות והכוכבים. כן האדם בעולם הזה יחשוב כי אין עולם אחר, ואילו יצא ממנו, היה רואה רוחב העולם הבא ואת יקר תפארת גדולתו.

ודע, כי הנשמה אצל אותה הבורא מכחו, ונפח אותה בגוף האדם אחרי הביאה בעולם הזה בתוך הגלגלים האלה, כאשר יסכרו הרוח בתוך הנאד, ועל כן כשתיפרד מן הגוף, אם תהיה חסידה נקיה, תשוב אל מקומה, ותעבור מן הגלגלים, ותצא לחוץ, כעוף הנתפש במצודה רעה, וכאשר יימלט ישוב אל קנו. אך אם הנשמה תהיה חוטאת, תהיה כמו העוף אשר אברתו קצוצה ולא יוכל להתעופף, והוא מקונן בעברי פי פחת, ונופל בתוך שוחה עמוקה, ולא יוכל לצאת ממנה עד אשר נצמחו אברותיו ויוכל לעוף, כן הנפש החוטאת לא תוכל לעלות מפני כובד העוונות, אשר יכבדו עליה ולא יניחוה לעלות אל מקומה.

ודע, כי העולם הבא הוא מעמד נפשות הצדיקים, ותהיה קרבתם לבורא כפי מעלתם, אך נפש הרשעים לא תצא מן העולם הזה עד אשר תענש ותטהר, ואז תקל לעלות אל מקומה כשירצה אלהיה. והנפשות העולות לעולם הבא תהיה מלאכתן מלאכת המלאכים מעת היפרדן מן הגוף עד אשר ירצה הבורא להשיבן לגוייתן כבתחילה, וזה יהיה בעת תחיית המתים. וכאשר יגזור על קצתן לשוב לגוייתן, יתחדש העולם הזה מפני חידוש אנשיו, ועל זה אמר (ישעיה סה) "כי הנני בורא שמים חדשים וארץ חדשה". ואפשר, כי כאשר יחדש הבורא הגויות אחרי היפרדן וכלותן והנשמות אחרי עלותן, כן יחדש בשמים כח אשר אין בהם עתה. וכן יחדש בארץ כח אחר, כמו שיעשה המלך ברצותו לעשות סעודה לאוהביו, יצוה לפנות להם ביתו, ולהוציא כל מה שיש בו כדי לחדש אותו, ולטוח אותו, ולעשות בו שכיות חמדה לכבוד בעלי בריתו הבאים לסעודתו. וזה העולם אשר יתחדש בעת תחיית המתים נקרא גם כן העולם הכא. ויעמדו בו חסידי האל וקדושיו בעד רצונו לעמוד ולעבוד אותו, ולהלל לשמו, וללמוד חכמות חדשות וקדושות כחכמת הנבואות והדומה לה. ולא יהיו אוכלים ושותים, רק כאשר עמדו חנוך ואליהו בלא אכילה ושתיה, וכמשה רבינו, עליו השלום, אשר עמד ארבעים יום בלא אכילה ושתיה, כי האכילה והשתיה הן תערובת רעה בגוף, ואי אפשר שיהיה אדם בתכלית החסידות וקדושה בעוד שהוא אוכל ושותה, כי האכילה והשתיה אינן לבדן רק ימשכו אחריהן שאר התענוגים הרעים, וימשכו אחרי התענוגים העסקים וההנאות

והחנופות. וכשתסור האכילה והשתיה, יסורו כל אלה המעשים הרעים. ועל כן אמר הכתוב (יחזקאל לו) "ואת רוחי אתן בקרבכם".

ואם יאמר אדם אי אפשר לגוף שיתקיים בלא אכילה ושתיה, נאמר לו, כי עניני הגאולה כולם יהיו על מעשה נס, כגון חידוש השמים והארץ, וכגון תחיית המתים, אשר אנו יודעים כי אין כח בגוף שיחיה אחר מותו אלא בנפלאות הבורא יתברך, כמו שאין בכח הצומח כח שיתחדש אחרי שיישרף. וכמו כן יוכל הבורא לקיים הגויות בלא אכילה ושתיה לשלושת סיבות: האחת - להיות קדושתן גמורה כמו המלאכים, והשנית - להבדיל בין המעשים הרעים הנמשכים אחר אכילה ושתיה, והשלישית - לבל ימותו, כי סיבת המות היא האכילה והשתיה. וזה היתרון הגדול יהיה בין זמן ימות המשיח לזמן יציאת מצרים. וכשיהיה כן הדבר, רצוני לומר שלא יהיה שם אכילה ושתיה, יהיה זה סיבה שלא ימותו, כי אין להן דברים מחלישים הגוף ומחליאים ומכאיבים ומכלים אותו, כי כאשר תבא הבריאות מן האכילה והשתיה במישור, כן תהיה סיבת החלאים והמות או מתוספת או מחסרון אכילה ושתיה, או משינוי המזג אשר להן. ואחרי אשר תסור הסיבה הגורמת החליים והמות, יהיו כמו המלאכים, עד שירצה הבורא יתברך, להעלותן.